

РЕШЕНИЕ

№ 33

гр. Свиленград, 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на пети март през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20245620200095 по описа за 2024
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 21-1253-002318 от 20.10.2021 година на Началник Група „ОДПКПД” в Сектор „Пътна полиция” („ПП”) при ОДМВР – Хасково – Полицейски инспектор С. Л. Д., с което на С. А. Б. с ЕГН ***** от село ***** за нарушение на чл. 140, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 200 лв. и „Лишаване от право да управлява моторно превозно средство (МПС)” за срок от 6 месеца (пункт 1) и за нарушение на чл. 147, ал. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 50 лв. (пункт 2).

Жалбоподателят С. А. Б. моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като не носел отговорност за констатираните нарушения.

В съдебната фаза, редовно призован на основание чл. 61, ал. 4 от ЗАНН, жалбоподателят С. А. Б., не се явява.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) и издател на обжалваното НП - Началникът на Група „ОДПКПД” в Сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково – Полицейски инспектор С. Л. Д. , редовно призован, не се явява и не изпраща представител. От Съда се иска да потвърди обжалваното НП.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

За времето от 20.30 часа на 11.07.2021 година до 08.30 часа на 12.07.2021 година Т.Б.В. (служител на Сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково) (починал към настоящия момент) изпълнява служебните си задължения. Около 03.05 часа на 12.07.2021 година заедно с колегата си Б.Б. (автопатрул 480) получават сигнал от Оперативния дежурен в ОДМВР – Хасково, че служител на Главна дирекция „Гранична полиция”, работещ на ГКПП „Капитан Андреево”, община Свиленград, област Хасково, е установил лице, което управлява МПС – влекач, без задна регистрационна табела. На място полицейските служители В. и Б. констатира, че свидетелят В. М. М. (служител на ГПУ – Свиленград), работещ на ГКПП „Капитан Андреево” на трасе „Изходящи товарни автомобили”, е установил, че е без задна регистрационна табела влекач марка „Волво”, модел FX4X2T с държавен регистрационен номер ***** – собственост на „Зеро пойнт груп” ООД (видно от Свидетелство за регистрация, част II) и управляван от жалбоподателя Б., представляващ част от движещата се в посока от Република България за Република Турция товарна композиция, състояща се от посочения влекач и от полуремарке. След справка в системата РСООД и чрез ОДЧ на ОДМВР – Хасково, полицейските служители В. и Б. установяват също така, че за МПС – влекача, не е извършен годишен технически преглед за 2021 година, както и че е регистриран, но се издирва във връзка с изгубен

регистрационен номер.

На посочената дата (12.07.2021 година) и предвид констатираните нарушения и в кръга на службата си, в 03.58 часа, Т.Б.В. – Младши автоконтрольор, II степен в Група „Контрол на пътното движение по главни пътища и автомагистрали“ („КПДГПАМ“) към Сектор „ПП“ при ОДМВР – Хасково, която длъжност е идентична с Младши инспектор (, което обстоятелство е служебно известно на Съда) (длъжностно лице от службите за контрол по ЗДвП), съставя против жалбоподателя С. Б. и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия АА с бланков № 187937. Това процесуално действие извършва и с участието на свидетеля В. М. М.. След запознаване със съдържанието на процесния АУАН, той е подписан от актосъставителя В., от свидетеля М. и от нарушителя Б.. В изготвения АУАН актосъставителят В. излага подробно описание на фактическите нарушения, свързани с управлението на МПС, което е регистрирано по надлежния ред, но няма задна регистрационна табела и липсата на технически преглед на МПС за 2021 година, както и на обстоятелствата по извършването и откриването им. А досежно квалификацията, нарушенията правно квалифицира с разпоредбите на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП и на чл. 147, ал. 1 от ЗДвП, които вписва за нарушени. АУАН е редовно предявен на жалбоподателя - нарушителя Б., който сочи че няма възражение против констатациите в Акта и това обстоятелство е вписано в съответната графа в Акт. АУАН е връчен срещу подпис на жалбоподателя.

В Сведението, което собственоръчно съставя и подписва Б. сочи, че знае за липсата на задната регистрационна табела на влекача.

За случая е изготвена Докладна записка от полицейския служител Тенчо В..

Срещу Акта в законоустановения 3-дневен срок не постъпва Възражение.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, Началникът на Група „ОДПКПД“ в Сектор „ПП“ при ОДМВР – Хасково – Полицейски инспектор С. Л. Д. , издава процесното НП № 21-1253-002318 на 20.10.2021 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушенията, дадени от контролния орган - чл. 140, ал. 1 от ЗДвП и чл. 147, ал. 1 от ЗДвП, и налага на

жалбоподателя Б. административни наказания „Глоба” съответно в размер на 200 лв. и на 50 лв. и за първото нарушение и административно наказание „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 6 месеца. НП е изпратено за връчване чрез РУ – Тервел и е редовно връчено - лично на жалбоподателя, на 29.12.2023 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана (в този смисъл е и отбелязаното в Справката за нарушител/водач и изявлението на жалбоподателя, направено в Жалбата). Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя Т.Б.В. и на Началника на Група „ОДПКПД” в Сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково – Полицейски инспектор С. Л. Д., да издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетата по делото Заповед № 8121з-515/14.05.2018 година на Министъра на МВР, вземайки предвид факта, че Т.Б.В. е заемал длъжността Младши автоконтрольор, II степен в Група „КПДГПАМ” към Сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково и от Писмо с рег.№ 125300-2119 от 05.02.2024 година, видно от което С. Л. Д. е назначен на длъжността „Началник на Група „ОДПКПД” в Сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково”, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 189, ал. 12 от ЗДвП – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Приложена е и Справка относно нарушенията на жалбоподателя, в която е отбелязано че Б. има наложени само две санкции с влезли в сила НП за нарушения на ЗДвП и Кодекса за застраховането (КЗ), както и че не са му налагани принудителни административни мерки.

Налични са по делото Справка от търговския регистър относно актуалното състоянието на дружеството–собственик на МПС и Справка относно Трудовите договори на жалбоподателя.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в АУАН и възприети от АНО в НП, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитания в съдебно заседание, проведено на 05.03.2024 година свидетел В. М. М.. Писмените доказателствени източници по тяхното

съдържание не се оспори от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни се възприе и свидетелските показания на В. М. М., които са безпротиворечиви и логични, правдиво звучащи и при липса на индиции за предубеденост на свидетеля. Не се установява посоченият свидетел да има личностно отношение към жалбоподателя, което да обоснове заинтересованост от негова страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвежда в показанията си. И това е така предвид липсата на вътрешни противоречия (както вече бе посочено) и от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания на свидетеля напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържащи се в писмените доказателства от Административнонаказателната преписка (АНП). Ето защо, според Съда показанията на този свидетел не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителните деяния на процесните нарушения и тяхното авторство, времето и мястото на осъществяването им, като потвърждават фактическото им извършване от жалбоподателя, с оглед установените факти, че управлява МПС, регистрирано по надлежния ред, но без задна регистрационна табела и относно липсата на технически преглед на МПС (влекач) за 2021 година. Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспори от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. Съдът дава вяра и на другите налични по делото документи, тъй като те не са в противоречие с кредитираните такива.

Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при

цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградския Районен съд, достигна до следните **правни изводи**:

Преценена по същество, Жалбата е частично основателна.

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на РУ – Тервел (част от състава на МВР), от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – лично от нарушителя, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяните нарушения) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесните Глоби не са платени – видно от съответната графа от Справката за нарушител/водач и от Писмо с вх.рег.№ 1172 от 12.02.2024 година, ето защо производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в частта, касаеща финансовите санкции в резултат на плащането им.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 1 от ЗДвП и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 12 от ЗДвП. Съгласно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, Актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в този закон, които съгласно чл. 165, ал. 1 от ЗДвП се определят от Министъра на вътрешните работи. Видно от т. 1.3 от Заповед рег.№ 8121з-515/14.05.2018 година е налице и изрично оправомощаване в полза на полицейски органи от посочената категория. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 12.07.2021 година актосъставителят Т.Б.В. е заемал длъжността „Младши автоконтрольор, II степен в Група „КПДГПАМ” към Сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково”, т.е. бил е полицейски орган, който е орган по контрол по смисъла на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Предвид изложеното актосъставителят Тенчо В. безспорно се явява длъжностно лице от службите за контрол, предвидени в ЗДвП, което има правомощията по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушенията по ЗДвП. Лицето, подписало НП – Полицейски инспектор С. Л. Д., е заемало към момента на издаването му длъжността „Началник на Група „ОДПКПД” в Сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково” и деянието е извършено в зоната на отговорност на ОДМВР – Хасково.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите

на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Не се спори, че към момента на съставяне на АУАН, жалбоподателят е имал качеството на „водач“ на МПС по смисъла на тълкуванието на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадено легална дефиниция на термина „водач“. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление“ на МПС включва всяко действие по упражняване на контрол върху същото, а не само привеждането му в движение. В случая свидетелят е категоричен, че именно Б. е бил водач на процесното пътно превозно средство (ППС), тъй като именно той го е управлявал и на него са съставили АУАН, при което той не е възразил, не е подал възразение, не е посочил подобно възразение и в Жалбата си. Жалбоподателят не оспорва обстоятелството, че именно той е бил водач на процесното МПС. Т.е. този факт не се оспорва от самия жалбоподател, поради което и Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

Действително е налице несъответствие в АУАН, тъй като от една страна е посочено, че деянията са извършени на път Стара Загора – Хасково – ГКПП „Капитан Андреево“, а от друга – на ГКПП „Капитан Андреево“ и в НП, тъй като от една страна е посочено, че деянието е извършено на АМ А4, а от друга – на ГКПП „Капитан Андреево“, но в случая Съдът счита, че мястото е точно и конкретно посочено, а именно: ГКПП „Капитан Андреево“, което е достатъчно, за да изпълни изискването на чл. 42, ал. 1, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН - Съдът счита, че посоченото не може на самостоятелно основание да доведе до отмяна на обжалвания акт, тъй като ГКПП „Капитан Андреево“ е територия със специален статут, на която територия важат правилата на ЗДвП, но тя не представлява път, респ. автомагистрала.

Използваните съкращения на отделни думи в АУАН и в НП са общоизвестни и не създават каквато и да е неяснота относно вменените на жалбоподателя противоправни деяния, съответно не е нарушено по никакъв начин правото му да организира и осъществи защитата си в пълен обем (в този смисъл е и Решение от 19.11.2020 година по КАНД № 744/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Ива Байнова). Фактът, че при посочване на нарушените правни норми и изписването на относимите текстове, актосъставителят е смесил правните

норми и текстовете им, респ. разделил правните норми, не води до различни правни изводи, тъй като този подход не засяга правото на защита на наказания, защото в АУАН се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, при какви обстоятелства, какъв автомобил е управлявал, какво е извършил). Тези конкретни факти са надлежно квалифицирани като нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП и нарушение по чл. 147, ал. 1 от ЗДвП. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушенията от фактическа страна и законовите разпоредби, които са били нарушени.

Не е налице съществено процесуално нарушение, свързано с факта, че в НП е посочено като основание за компетентността на АНО Заповед от 05.12.2018 година, която е ирелевантна, тъй като касае издаване на НП за нарушения на КЗ, тъй като е посочена правилната Заповед, която е приложена към АНП.

Правилни са и дадените от АНО материалноправни квалификации на извършените нарушения.

По отношение на нарушението с правна квалификация чл. 140, ал. 1 от ЗДвП (пункт 1):

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, в посочената част, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна.

Спазени са предвидената форма и процесуален ред, като констатиращият и санкционният актове в посочената част имат необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП. Самото нарушение е описано точно и ясно, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесното деяние е идентично. Следователно нарушението е описано по начин, даващ възможност на наказаното лице да възприеме в цялост признаците на същото и да организира адекватно правото си на защита.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че Съдът не приема, че квалификацията на деянието по пункт 1 е непълна, тъй като при квалифициране на деянието АНО не е посочил, че същото изпълва хипотезата на изречение първо, предложение второ от чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. Действително такова посочване липсва, но фактическата обстановка по отношение на това нарушение е описана пълно и точно, посочени са всички изискуеми от закона обстоятелства, въз основа на които безспорно се разбира датата, мястото и механизмът на извършеното нарушение, поради което Съдът не приема, че е налице процесуално нарушение, довело до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя, респ. до невъзможност от страна на жалбоподателя да разбере нарушението. Посочените обстоятелства са безспорно доказани от данните, съдържащи се в Разпечатката от автоматизираната информационна система КАТ (АИС-КАТ), които не се оспорват от нарушителя.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществените такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП в пункт 1 не страда от формални недостатъци в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

Тежестта за установяване на конкретното деяние, съставляващо административно нарушение, неговият извършител и предметът на нарушението, е на АНО, който следва да проведе пълно доказване на спорните факти, което в настоящия случай е сторено по отношение на посоченото нарушение.

Съгласно чл. 140, ал. 1, изречение първо от ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само МПС и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Ал. 2 на цитираната разпоредба посочва, че условията и реда за регистрация на автомобилите се уреждат в нарочна

Наредба. Това е Наредба № I-45 от 24.03.2000 година на МВР за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на МПС и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните ППС. В посочената Наредба са уредени видовете регистрационни табели, случаите, в които те се издават и символите, които съдържат. Съгласно чл. 10 от посочената Наредба за всяко регистрирано ПС се предоставят табели с регистрационен номер, които следва да отговарят (като форма, размер и шрифт) на изискванията на БДС и Регламент (ЕО) № 2411/1998 година на Съвета на Европа от 03.11.1998 година. Съгласно ал. 8 на чл. 10 от Наредбата, при загубване или открадване на табела(и) с регистрационен номер, отговаряща(и) на българските стандарти БДС 15980 и БДС ISO 7591 или Регламент (ЕО) № 2411/1998 на Съвета от 03.11.1998 година, те се обявяват за издирване, а ПС се регистрира с нов регистрационен номер, като старият регистрационен номер не се използва повторно. Съгласно чл. 20, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗДвП на регистрираните МПС, с изключение на мотоциклетите и моторедците, отпред и отзад се поставят табели с регистрационни номера. Граматическият анализ на цитираните разпоредби несъмнено показва, че след като загубването или кражбата дори само на една от регистрационните табели, има за последица регистрирането на ПС с нов регистрационен номер, то ПС, на което по една или друга причина липсва дори една от регистрационните табели, не може да се движи по пътищата, отворени за обществено ползване. Собственикът на такова ПС следва да се снабди с нови две регистрационни табели, при това с нови регистрационни номера, за да може ПС да се движи по пътищата. Законът не разграничава хипотези според причината, поради която ПС е останало без една табела.

В процесното НП е посочено, че жалбоподателят е управлявал МПС - влекач, което е регистрирано по надлежния ред, но е без задна табела с регистрационен номер. Без правно значение в случая е чия собственост е влекача, тъй като анализът на норма на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, налага несъмнения извод, че всяко лице, което управлява МПС по пътищата, отворени за обществено ползване, следва преди да предприеме управлението, да се увери, че МПС е регистрирано и табелите с регистрационния номер са поставени. Като не е сторил това, жалбоподателят Б. е допуснал нарушение на цитираната правна норма, тъй като е превел в движение и управлявал

влекача. Според Съда правилно и актосъставителят, и АНО са анализирали и приели, че е налице хипотезата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. Фактите, че към момента на проверката влекачът е бил регистриран (, за което свидетелства и наличната към момента на проверката единствено предна табела на регистрационния му номер) и че не е имал задна регистрационна табела, не се отричат и от самия жалбоподател, а показанията на свидетеля в тази насока са категорични. Не се установява, а и не се твърди от жалбоподателя да е управлявал процесното МПС към място, с цел, за да приведе автомобила в нормално състояние. В случая задната регистрационна табела на управлението от жалбоподателя влекач е била обявена за издирване на 09.07.2021 година, който факт е бил известен на водача Б., което се установява от свидетелските показания и от изявленията му, обективирани в Сведението, подписано и попълнено от него. Независимо от това и съзнавайки, че управлява влекача без задна регистрационна табела, Б. е предприел управление на МПС на 12.07.2021 година, с което е осъществил състава на административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП от обективна страна.

Вярно е, че в НП при отразяване на посочената липса е ползвано множествено число (табели), но това е само, защото се цитира буквално нормата на чл. 140, ал.1 от ЗДвП в частта, с която се посочва неизпълненото в случая изискване. Употребата на множественото число по никакъв начин не засяга правото на защита на жалбоподателя Б., тъй като (както вече се посочи) е резултат от цитирането на нормата на чл. 140, ал.1 от ЗДвП и тъй като и в АУАН и в НП има ясно и конкретно описание на фактологията по извършване на нарушението - липса на задна регистрационна табела на определеното място за поставянето ѝ. Съвсем ясно е отразено, че на влекача липсва задна регистрационна табела на мястото, определено за нея според нормативната уредба. Т.е. ясно е, че табела въобще няма на мястото, на което следва да е поставена. Така, наличното описание на нарушението и възприетата за него квалификация гарантират правото на защита в предвидения от закона обем.

В обобщение за конкретния случай следва да се посочи, че липсата дори само на задна регистрационна табела е в нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, когато този влекач се е движил по път, отворен за обществено ползване. Преди предприемане на управлението на посоченото МПС – влекач, водачът

С. Б. е задължен да констатира както техническата изправност на МПС, така и външната му цялост, която включва наличието на два броя регистрационни табели, трайно и сигурно прикрепени на съответните, предвидени за това места.

Налице е и субективният елемент от състава на нарушението – извършено е виновно, при пряк умисъл. Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършването и е могъл да ръководи постъпките си. Съзнавал е общественоопасния характер на извършваното от него деяние, предвиждал е настъпването на общественоопасните последици и е искал тяхното настъпване. Бил е напълно наясно относно факта, че не следва да управлява процесното регистрирано по надлежния ред МПС без регистрационни табели, предвид факта, че това е ноторно известно, както и предвид факта, че е с дългогодишен опит, защото е международен шофьор. Т.е. поведението на жалбоподателя е виновно, тъй като е съзнавал естеството на указаното задължение, произтичащо от нормата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, чийто безспорен субект е. Фактът, че влекачът е собственост на „Зеро пойнт груп“ ООД не променя горните изводи на Съда (както вече бе посочено по-горе в настоящото изложение).

Съгласно чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, се наказва се с Лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 до 12 месеца и с Глоба от 200 лв. до 500 лв. водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В случая управляването от жалбоподателя МПС е регистрирано по надлежния ред, но е било управлявано без една от регистрационните му табели - задна, поради което настоящата инстанция намира, че правилно е приложена относимата разпоредба, предвиждаща санкция на процесното нарушение. Административните наказания са правилно и законосъобразно определени както по вида си, така и по размери, индивидуализирани в минималните предвидени от закона такива, което налага извод за невъзможност за намалянето им.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН по отношение на посоченото нарушение (пункт 1) - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретното нарушение като маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП в

посочената част, респ. налагането на санкции на извършителя за коментираното нарушение. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не съставлява процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не съставлява маловажен случай, според Съда. И това е така, както поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат. Поради това липсват предпоставки за преквалифициране на посоченото нарушение като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът приема преценката на АНО по чл. 28 от ЗАНН за съответстваща на закона.

Така наложените с обжалваното НП административни наказания за това нарушение, Съдът намира за необходим и за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административните наказания – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху гражданите.

Поради изложеното, липсва каквото и да е правно основание за друг различен правен извод, освен този, че напълно правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя Б. по отношение на първото нарушение и НП в тази част следва да бъде потвърдено.

По отношение на нарушението с правна квалификация чл. 147, ал. 1 от ЗДвП (пункт 2):

Налице е субективният елемент от състава на нарушението – извършено е виновно, при пряк умисъл. Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си. Съзнавал е общественоопасния характер на извършваното от него деяние, предвиждал е настъпването на общественоопасните последици и е искал тяхното настъпване. Бил е напълно наясно относно факта, че не следва да управлява МПС, което не е представено на технически преглед.

Съгласно чл. 147, ал. 1, изречение първо от ЗДвП, регистрираните МПС и

теглените от тях ремаркета и ППС, с които се извършват превози с атракционна цел, с изключение на ППС на поделенията на въоръжените сили и ППС с животинска тяга, подлежат на задължителен периодичен преглед за проверка на техническата им изправност. Т.е. разпоредбата на чл. 147, ал. 1 от ЗДвП предвижда задължителна проверка за техническата изправност на МПС, съгласно утвърдена Наредба. В зависимост от вида на автомобила и годината на производство са определени различна периодичност и начин на провеждане. Съгласно нарочната Наредба, ПС подлежат на ежегоден технически преглед. Като е установил липсата на извършен такъв поради липса на знак (стикер) за извършен годишен технически преглед, административният орган е констатирал по същество нарушение на визираното в чл. 147, ал. 1 от ЗДвП задължение. Процесното МПС – влекач, е чужда собственост (, а именно на „Зеро пойнт груп“ ООД), а не на жалбоподателя, по което обстоятелство не се спори по делото. Задължение автомобилът да бъде представен на технически преглед има собственика или съответното длъжностно лице. В случая обаче, жалбоподателят е санкциониран по специалния текст на чл. 181, т. 1 от ЗДвП, който предвижда наказване на определена категория лица - собственик или длъжностно лице, което без уважителни причини не представи в определения срок ПС за технически преглед. Установено е категорично извършване на нарушение по чл. 147, ал. 1 от ЗДвП, а именно: управление от водач на автомобил, непредставен на технически преглед. Доколкото в нормата на чл. 188 от ЗДвП е предвидено, че освен собственикът и този, на когото е предоставено за управление МПС, отговаря за извършеното с него нарушение, то не следва от обсега на тази законова разпоредба да бъдат изключени нарушенията на разпоредбата на чл. 147, ал. 1 от ЗДвП. Но в случая АНО не е съобразил обстоятелството, че е приложима общата норма на чл. 185 от ЗДвП, а не специалната санкционна разпоредба на чл. 181, т. 1 от ЗДвП. Тъй като жалбоподателят не е собственик или длъжностно лице по смисъла на тази разпоредба, наказващият орган неправилно е ангажирал отговорността на жалбоподателя Б. в качеството му на водач по специалния текст на чл. 181, т. 1 от ЗДвП. Ето защо НП в тази част следва да бъде отменено.

В случай, че не се възприеме горната теза на Съда и се приеме че санкционната норма е правилно приложена, то тогава НП в тази част би следвало да бъде потвърдено, тъй като Съдът би приел, че са спазени

предвидената форма и процесуален ред, както констатиращият и санкционният актове в посочената част биха имали необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП. По отношение неточното посочване на мястото на нарушението, Съдът вече изложи съображенията си. При този вариант на разсъждение Съдът би приел, че административното наказание е правилно и законосъобразно определено както по вида си, така и по размер, индивидуализиран в предвидения от закона такъв – фиксиран за посочената сума. Правна възможност за намаляване на наложеното административно наказание не би съществувала, предвид фиксирания размер на санкцията, поради което по пряк аргумент от закона б и липсвало основание за определянето му под този минимум. Така наложеното с обжалваното НП административно наказание за второто нарушение, Съдът би намерил за необходим о за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху гражданите. Преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкция на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не б и съставлявало процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, процесното деяние не би разкрило обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не би съставлявало маловажен случай, според Съда. И това би било така, както поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат. Поради това биха липсвали предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът би приел преценката на АНО по чл. 28 от ЗАНН за съответстваща на закона.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 4 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно НП № 21-1253-002318 от 20.10.2021 година на Началник Група „ОДПКПД” в Сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково – Полицейски инспектор С. Л. Д., в частта, с която на С. А. Б. с ЕГН ***** от село *****, за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 200 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 6 месеца (пункт 2).

ОТМЕНЯ НП № 21-1253-002318 от 20.10.2021 година на Началник Група „ОДПКПД” в Сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково – Полицейски инспектор С. Л. Д., в частта, с която на С. А. Б. с ЕГН ***** от село *****, за нарушение на чл. 147, ал. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 50 лв. (пункт 2).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____